

καταλληλοτέρων πρὸς διατροφὴν αὐτῶν ύλῶν, διότι καθὼς ή μήτηρ τῶν, οὕτω καὶ αὐτὰ ζοῦν ἀπὸ πτώματο. Ό, τι δύως εἶναι πλέον ἀξιοπρατήριτον, εἶναι τὸ νὰ ἑλέπωμεν ἐντομον, τοῦ ὄποιου η δίαιτα εἶναι ἀποκλειστικῆς φυσικῆς, νὰ ἐσοιμάζῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ζωῆται τῷ φὴν διὰ τὰ τέκνα του, διάκις ταῦτα διαρκούσῃ τῆς σκωληκώδους καταστάσεως εἰσὶ σαρκοφάγα. Τὰ σιφώνια (ropomiles), ἐντομα ὅμοια μὲ τὰς σφήκας εἶναι προκισμένα μὲ τὸ παράδοξον τοῦτο ἐνστιγμα. Εἰς τὴν ὥριμον ἡλικίαν ζῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἀλλ' οἱ σκωληκές των εἶναι σαρκοφάγοι, καὶ η μήτηρ προβλέπει πάντοτε διὰ τὴν τροφὴν αὐτῶν θέτουσα πλησίον τῶν ὄψων της, ἐντὸς φωλεᾶς πρὸς τὴν χρῆσιν ταύτην προσδιιωρισθέστης, σῶμα ἀράχνης τίνος η κέρπης, τὴν ὄποιαν προγονούμενων διετρύπησε μὲ τὸ κέντρον της. Οἱ ξυλοκόποι ἔχουν ηθη ἀνάλογα, καὶ διατσάπτουσιν ἐντὸς τῶν ἔχοντων σειρὰν διωματίων τὰ δόπια χρησιμεύουσιν ἐνταυτῷ κατ' ὡς φωλεῖς καὶ ὡς ἀποθῆκαι.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΑΥΓΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΕΓΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

I.

‘Η μάχη τοῦ Μαρέγκου.

Τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημέριαν, ἡ μάχη ἀπώλετο. Ο Γαλλικὸς στρατὸς θιάζομενος νὰ ὑποχρῆσθαι διὰ διῆλον του τὴν γραμμὴν, ἀντέταττεν εἰσέτι ὀλίγας μόνον σφαίρας ὅσους ζῶν, καὶ τὰς αἰχμὰς τῶν λογχῶν εἰς τὰς συνεχεῖς προσθολὰς του. Αὔστριακού στρατοῦ, καὶ τῷ πάντων εἰς τὰς ἐφορημέστεις του ἵππικου του. Η τύχη τοῦ στρατηγοῦ Βανοπάρτου ἔξηφανίζετο διὰ πάντων. Ήλυ ο Μελάς ἔμενε νικητής δὲν ηθέλομεν ἔχει μήτε ὑπατον διὰ έισοι, μήτε Αὐτοκράτορα. Αἱ λαμπραὶ νίκαι αἱ καταπλήξαται κατὰ δεκαπενταετίαν διλόκηρον τὸν κόσμον, δὲν ὑπῆρχον... Άλλ' ἐπίσης δὲν ὑπῆρχον καὶ αἱ δύω ἐπιδρομαὶ τῶν 1814 καὶ 1815.

Αἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Δεσαὶ δύω μοῖραι ἔφθασαν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐν τῷ ἀμα τὸ πάντα ἥλλαξαν μορφήν. Ο Δεσαὶ προχετο διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ὑπισθοποίαν τοῦ στρατοῦ, καὶ φθάσας ἀνέκτησε τὴν νίκην. Βλέπων τὰ σώματα ταῦτα ο γαλλικὸς στρατὸς στρατᾶ, σχηματίζει τὰ διάφορα τάγματα του ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἔχθρου, καὶ ο Κέλερμαν, ἔμπνοιμενος ἀπὸ τὸν θεὸν τῆς Γαλλίας, ἐπιχειρεῖ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν θωρακοφόρων του, τὴν τολμηρὰν ἐκείνην ἐφόρμησεν ητεῖς, κατὰ τὴν ιδίαν ἐκρρασιν τοῦ Κέλλερμαν, ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ναπολέοντος τὸ διάδημα Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

Η προσβάλλουσα φάλαγξ, συγκειμένη ἀπὸ τὴν ἐννέτην ἑλαφρὰν ἡμιτετράρχαν του Μπουδέ, καὶ διευθυνούμενη ἀπὸ τὸν έισοι Δεσαὶ πρὸ τοῦ χωρίου Σάντζουλιάνο, ἀνέτρεψεν διποτέ τὴν προστίθησην της, καὶ ἐπρέσεντος πόδον εἰς τὰ τῶν Αὔστριακῶν στρα-

τεμάτων, ὥστε ταῦτα διαφέροντα τὰς τάξεις τῶν ἑριγον πανταχόθεν. Όλίγοι λόγοι τῶν γάλλων ἀκροβολιστῶν ἐδρακον πρὸς καταδίωξιν των διεσ, στρατιῶται, τυμπανισταὶ καὶ αὐτοὶ οἱ αὐληταὶ, συνέλαβον αἰχμαλώτους γυναῖς νὰ πυροβολήσωσιν.

Τὸ αὐτοτριακὸν πεζὸν εἰς πλήρη λειποταξίαν, κατακερματισμένον, κατεσκορπεσμένον, ἔφευγε πανταχόθεν. Οι πέριξ τοῦ χωρίου Σάντζουλιάνο λόφοι, κατέφυτοι ἀπὸ ἀμπέλους, ἐπροφύλαττον τοὺς φυγάδας ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἵππου μας, ἀλλ' ὅχι καὶ τῶν εὐκινήτων πεζῶν μας. Οι στρατιῶται τοῦ Δεσαὶ καὶ Μπουδέ, μολονότι εἶχον περιπατήσει δεκάτεσσαρις λεύγες, ηταν πλήρεις ζήλου. Θίεν πηδῶντες μὲ τὸ διπλὸν εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς φράτας καὶ τοὺς γάνδακας, καὶ ἀποσπάντες τὰ ξύλα τῶν ἀμπέλων ἐτρεγον εἰς καταδίωξιν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μελάς.

Ο Ιωάννης Δουμπρέλ μειράκιον 14 ἐτῶν, αὐλητῆς εἰς τὴν ἐννάτην ἡμιτετράρχαν, ἔβριφθη πρῶτος εἰς τὰς ἀμπέλους πρὸς καταδίωξιν τῶν Αὔστριακῶν. Εἴγεν ηδὴ συλλάβει τρεῖς αἰχμαλώτους, ὅταν παρετρήσεν διλόγον μακρύτερον εἰς τὰς περιστροφὰς τῆς ἀμπέλου ἔνα σύντερον ἀξιωματικὸν τῶν Οὐγγρικῶν ἐπιλέκτων πασχίζοντα νὰ διελθῃ μὲ τὸν ἵππον του διὰ τῶν δυσκολιῶν γῆς πετρώδους καὶ κεκαλυμένης ἀπὸ ξύλα καὶ κλίματα. Ο ἀξιωματικὸς κεντῷ τὸν ἵππον του διὰ νὰ ταχύνῃ, καὶ τὸ εὐγενὲς ζῶν φαίνεται ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἀνυπομονούσιαν τοῦ κυρίου του, πατρίζον, ἀλλ' καὶ πληγωμένον, νὰ ἀναδῆῃ τὸν λόφον τὸν ἀποχωρίζοντα αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἐκτεταμμένην πεδιάδα τοῦ Σάντζουλιάνο. Ήλυ ἔφθανον ἐπὶ τῆς στρεμμῆς καὶ ἐπιπέδου γῆς, δὲν ποτὲ εἰσέστη καὶ ἔφθανον. Άλλ' ο αὐλητῆς τῆς ἐννάτης ἡμιτετράρχας τὸν εἶθεν. Θίεν ἀμέσως παραδίδει τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους του εἰς στρατιωτας γάλλος πληγωμένους ἐν τῷ μέτω τῶν ἀμπελώνων, εἴτα λαβῶν τὸ πυροβόλον του πηδᾶς πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀξιωματικοῦ φωνάζων.

— Εἰς τὸν τόπον, συνταγματάρχα, η σὲ καίω. Ακούσας τὴν φωνὴν ταύτην ο ἀξιωματικὸς ἐστράρη καὶ θλέπει τὸν μικρὸν αὐλητὴν τρέγοντα κατ' αὐτοῦ μὲ τὴν καραυπίναν εἰς τὰς χεῖρας. Διστάζει πρὸς στιγμὴν νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν πιστολίων του ἐναγυπίον τοῦ ἀκουράστου μειράκιου τὸ δόπιον τὸν δίωκει. Νὰ φρούσηγεν μειράκιον δὲν εἶναι ἀνδρεῖας ἀλλως τε καὶ ἐπὶ ὑποθέσει νίκαις, δὲ διπλοῦς πυροβολισμὸς ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ ἀλλούς περιστοτέρων ἔχθροις οἵτινες θυμωμένοι ηθελον ἔλθει νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν φόνον τοῦ νέου συντρόφου των. Ή ιδέα αὕτη παρουσιάζεται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἀμέσως ἀποφασίζει, ἀπόφρων ὄριτικήν, ἀπόφρασιν τρομερήν, ἀλλ' ἀναπόθευκτον.

Άντι νὰ ἔξακολουθῇ φύγων στάματος, καὶ ὅταν ὁ νέος αὐλητῆς ἡδύνατο νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του. — Φίλε μου, τῷ εἶπεν, εἴμαι αἰχμαλώτος σου... ἀλλὰ κάμε με τὴν χάριν νὰ με ἀκούσῃς.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὁ Ιωάννης Δουμπρέλ φθάσας εἰς ἀπόστασιν δέκα ἑκατόντων ἐστρέψει τὸ διπλὸν του πρὸς τὸν συνταγματάρχην.

— Πλησίασον τοῦ λέγει ο Οὐγγρος. Σὲ ὅμινον εἰς τὴν τιμὴν μου ως συνταγματάρχην, καὶ ως εὑπαρ-

δης όπι αναγνωρίζωμαι αιχμάλωτός σου. Μήν εἶχης μάκρες τὸ χρέος του ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ διοίκει συντάγματος.

— Φοβον, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Δουμπρέλ, ποτὲ εἰς αὐλητής τῆς ἐννάτης ἡμιτετραρχίας δὲν δύναται νὰ ἔγκι.

— Πλησίασον λοιπόν.

Οἱ Ιωάννης Δουμπρέλ ὑψώσε τὸ διπλον του, τὸ ἔφερε πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὡς πράττουσιν οἱ ὑπαξιωματίκοι, καὶ ἐπλισίασε πρὸς τὸν συνταγματάρχην, ὡς ὁ μέλλων νὰ διακοινώσῃ τὸ σύνθημα.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Οὐγγρός ἀξιωματικός, ἔχεις θεῖαίς την μητέρα σου;

— Έάν εἶχα ἀκόμη τὴν μητέρα μου; Βεβαίως, εἶπεν ὁ αὐλητής· ἡ καλὴ γυναῖκα πιστεύω κάθηται σήμερον ἕτοιμητα εἰς τὸ ὄπωροπωλεῖον της, εἰς Παρίσια κατὰ τὴν ὅδον Κοντρεσκάρπ, πλησίον εἰς τὸ Πάνθεον.

— Καὶ ἀγαπᾶς πολὺ τὴν μητέρα σου· δὲν εἶναι ἀληθές φίλε μου;

— Έάν τὴν ἀγαπῶ . . . Άμα ὅποι γίνω στρατιώτης θέλω τὴν γράψει, καὶ θέλει εὐχαριστηθῆναι νὰ μὲ ἀκούσῃ προσβιβασθέντα, διότι εἶναι καλὴ πατριώτισσα ἡ Κ. Δουμπρέλ . . . Άλλα, ἐπρόσθεσεν ὁ αὐλητής, δὲν εἶναι τώρα καιρὸς τρυφεροτήτων. Ακολουθήσατε με συνταγματάρχαι ἐν τῷ πολέμῳ τὰ τοῦ πολέμου. Ο καιρὸς δὲν πρέπει νὰ παρέρχεται εἰς συνδιαλέξεις.

— Φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης, ἔχεις μητέρα . . . τὴν ἀγαπᾶς . . . καὶ ἐπομένως θέλεις μὲ έννοήσει.

— Σᾶς ἐννοῶ κάλλισα, συνταγματάρχαι ἀλλ' ἀδιάφορον, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, εἰστε αἰχμάλωτός μου.

— Ακούσον εἰσέτει σὲ παρακαλῶ. Χθὲς τὴν παραμονὴν τῆς μάχης ἔλασον ἐπιστολὴν ἀπὸ Βιέννην· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὲ ἀνήγγειλεν διτὶ ἡ καλή μου μητρὸς εὐρίσκετο εἰς κινδυνον καὶ μὲ καθικέτευ νὰ μὲ ξαναϊδῇ, καὶ μὲ φιλήση ἀκόμη πρὸ τοῦ θανάτου της... Ή στρατιωτικὴ τιμὴ, ἔξικολούθησεν, δυναταρχῆς δὲν μέ ἐπέτρεπε νὰ ζητήσωσ ἀδειαν ἀπουσίας παρὰ τοῦ ἀρχιτραπήγου.... Τὴν ἐπιούσαν ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ μάχη. Άλλ' ἥδη ἡ τύχη τοῦ πολέμου, ἡ κακὴ ἔκβασις τῆς μάχης, μὲ ἐπιτρέπουσι νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, καὶ νὰ πεταξῶ πλησίον τῆς μητρός μου . . . ήτις δυστυχῶς ἀπέθανεν ἵσως . . . Σὲ καθικετεύω λοιπὸν φίλε μου, ἐν ὅνόματι τῆς μητρός σου, ἐν ὅνόματι τοῦ ὅ, τι ἔχεις ιερώτερον εἰς τοῦτο τὸν κόσμον, νὰ μὲ ἀφῆσης ν' ἀναγωρήσω. Ίδού, ἐπρόσθεσεν ὁ Οὐγγρός, σύρων ἐκ τῆς παλάσκας του ἐν χαρτοφύλακιον, ίδού τὰ λύτρα μου. Ήδω μέσα εἶναι δεκαπέντε χιλιάδες φράγκων, μὲ τὴν ποσότητα ταύτην δύνασαι νὰ ἀποκαταστήσῃς εὐτυχὲς τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν ἐκείνης εἰς τὴν διοίκησην.

Προφέρων τοὺς λόγους τούτους ὁ συνταγματάρχης εἶχε πραγματικῶς συγκινηθῆ· ἀφονα δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του, καὶ τὸ ἀσθμαίνον στήθος του μόλις ἥδυνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τοὺς ὄλυγμούς.

Καὶ μόλις ταῦτα ὁ ἀνήρ οὗτος ὁ τοσαύτην δεικνύων ἀδιναμίαν εἰς τὴν μητρός του, ητον ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος. Τὸ αἴματωμένον ξῆφος τὸ εἰσέτει κρεμάμενον εἰς τὸν βραχίονα του ἐμπερτύρει διτὶ εἶχε

συντάγματος.

Οἱ νέοις αὐλητῆς θέλεπον τὴν δυσκόλως ὑποκρυπτομένην λύπην τοῦ συνταγματάρχου ἐπικαλουμένου τὸ ὄνομα τῆς μητρός του, συνεκινήθη ἐπίσης, καὶ ἀτενίσας τὸν αἰχμάλωτόν του, τῷ εἶπε·

— Συνταγματάρχα, ἀς μὴ περιπλέκωμεν τὴν ὑπόθεσιν, σᾶς ἱκετεύω καὶ ἐν πρώτοις ἐπαναθέσατε τὸ χαρτοφύλακιον εἰς τὸν σάκκον σας· οἱ γάλλοι στρατιῶται δὲν πωλοῦσι τὸ αἷμά των καὶ δὲν θέτουσι εἰς πλειστηριασμὸν τὴν ἐλευθερίαν οὔτινος δῆποτε.

Ο συνταγματάρχης ὑπήκουε.

— Μὲ ζητεῖς, ἐπανέλαβεν ὁ Δουμπρέλ, ἐν ὅνόματι τῆς μητρός μου καὶ τῆς μητρός σου νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον... Βγανώσεις τὴν ἀδυναμίαν μου. Άλλα προδίδων τὰ καθήκοντά μου, ποιαν ἐγγύουσιν ἔχω διτὶ μετὰ δύω η τρεῖς μηνας δὲν θέλω σὲ εὑρει, ὡς σήμερον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, διοικοῦντα στρατὸν κατὰ τῆς ἐννάτης ἡμιτετραρχίας.

— Σὲ δίδω τὸν στρατιωτικὸν λόγον τῆς τιμῆς μου διτὶ πρὶν τριῶν ἐτῶν δὲν θέλω φέρει τὰ δόλα κατὰ τῆς Γαλλίας. Έάν μὲ κρατήσης σήμερον αἰχμάλωτον ταχέως θέλουν μὲ ἀνταλλάξει· δίθεν η προθεσμία τὴν ὅποιαν σὲ προσφέρω ἀποκρούει καὶ ταύτην τὴν δυσκολίαν.

— Τοῦτο μὲ ἀρκεῖ συνταγματάρχα. Αναχώρησον λοιπὸν, καὶ ἐναγκαλίζομενος τὴν μητέρα σου, ἱκετεύον τὸν Θεὸν νὰ μὲ χορηγήσῃ τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν.

— Γενναῖον τέκνον! ἐφώναξεν ὁ ἀξιωματικός, δὲν θέλω ποτὲ λησμονήσεις τὴν διοίκειν μὲ κάμνεις χάριν. Πᾶσι ὄνομάξεσαι;

— Ιωάννης Δουμπρέλ.

— Δοιπόν φίλε μου Δουμπρέλ δὲν ἐδέχθης τὰ χρήματα τὰ δόπια σὲ προσφέρα, ἀλλὰ θέλεις δεχθῆ τὸ δακτύλιον τοῦτο καὶ θέλεις τὸ φέρει πρὸς μητρὸν τῆς γνωριμίας μας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

— Δὲν ήξενόρα συνταγματάρχαι ἐάν πρέπη . . .

— Μὴ μὲ ἀπελπίζης διὰ νέας ἀρνήσεως, διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ συλλογίσου διτὶ εἰς τὸ ξῆρος ὁ κόμης Ρουπελέν θέλει ἐπιβλέπει πάντοτε τὸν νέον νικητὴν του καὶ θέλει τῷ δώσαι δείγματα τῆς αἰωνίου εὐγνωμοσύνης του.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔγεινεν ἀφαντος.

Οἱ αὐλητῆς μας ἐρρόφθη καὶ πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμπελώνων, καὶ μετ' ὀλίγον εὗρεν ἀντικείμενον διὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἀνδρείαν του. Εἰς στρατιώτης Αύστριακός μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας καὶ κρατῶν προσκόλλημένην εἰς τὸ σῶμά του τὴν σημαίαν τοῦ συνταγματάρχης τοῦ οἵουτος προσέφερε· ἡ μετάξυ τῶν ἀμπέλων, ἐλπίζων νὰ διαφύγῃ τὰ δόματα τῶν νικητῶν καὶ νὰ σώσῃ τὴν πολύτιμον σημαίαν καὶ τὸν δικέφαλον σετόν της. Οἱ Δουμπρέλ τὸν παρετήρησεν.

— Εἰς τὸν τόπον! ἐφώναξεν ὁ αὐλητής. Παραδώσου η ἀπέθανες. Οἱ αὐτοτριψκός ἐπίλεκτος ίδων διτὶ ἀγκαλύψθη, ἡγέρθη δρυμίος καὶ σφύζεις πέρι τὸ στήθος της σημαίαν ἀπήντησεν.

— Οχι, οχι, οχι!

— Α, οχι, οχι, οχι, ἐφώναξεν ὁ αὐλητής προχωρῶν κατ'

εύθειαν ἐπ' αὐτοῦ. Θέλω τὸ ἀποδεῖξαι δὲ τὸ δικέ-
φαλον πουλί σου μὲν ἀνήκει.

Οἱ ἐπίλεκτοις ἡτον κολοσσάσιον ἀναττήματος, διὰ
ληπτῆς ἡτον μικρῆς καὶ ἴσχυρός. Ηἱ υἱὸι αἵτη ὠώσικέ-
μεν τὸν τοῦ Δασίδην καὶ τοῦ Γολλιάθη. Καὶ αὕτη ἔλαβε
τὸ ἕδιον τέλος.

Οἱ αὐλητῆς ἐπρωγχώρει κατὰ τοῦ ἐπιλέκτου, διτις
σύρας τὰ δύο του πιστόλια ἐπυρησσόλητε κατ' αὐτοῦ.
Οἱ Δουμπρέλ δὲν ἐπληγάθη. Θίνεν πρωγχώρων ἐφάναξε.

— Λοιπὸν ἀπόθανε.

Καὶ ἀμέσως ἐπυροβόλησεν. Ή σφρίρχ έκτύπησε τὸν
ἐπιλέκτον εἰς τὸ μέτωπον διτις ἐπειτα κεραυνοβολη-
θεὶς ὁ εἰς τῶν Τιτάνων καὶ σφύγγων πάντοτε τὴν
σημαίαν ἐπὶ τοῦ ἀγωνιῶντος σώματός του.

Οἱ Δουμπρέλ μετὰ κόπου ἀπέσπασε τὴν σημαίαν καὶ
εὔχαριστημένος διὰ τὰ μέχρι τοῦδε λάφυρά του, ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ὅπου ὁ Βογαπάρ-
της, πρῶτος Γύπτος, περιεκυλωμένος ἀπὸ τοὺς ἐπιτε-
λεῖς του ἐδέχετο τὰς συγχροτηρίους εὐχάς τῶν
στρατηγῶν καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωρχυγάς ὅλου
τοῦ στρατοῦ.

Ιδὼν ὁ ἀρχιστράτηγος Βιναπέρτης ἐρχόμενον
τὸν νέον αὐλητὴν καὶ φέροντα ἀναπεπταμένην τὴν
σημαίαν ἐστράφη πρὸς τοὺς στρατηγούς του καὶ τοὺς
εἶπε.

— Βεβαίως, κύριοι, μὲν στρατὸν ως ὁ ἐδικός μας,
εἰς διὸ οἱ στρατιῶται ἔναι τῷρες δὲν πρέπει νὰ ἀμφι-
βάλῃ τις περὶ τῆς νίκης. Ιδέτε τὸν μικρὸν τοῦτον
αὐλητὴν διτις μᾶς φέρει μίκην σημαίαν.

Οἱ οἱαπύρθηταν διὰ νὰ διέλθῃ ὁ Δουμπρέλ, διτις
παρουσιάζων τὴν σημαίαν εἰς τὸν Ναπολέοντα μ' ὅλην
τὴν τόλμην τοῦ Παρισιανοῦ μειρακίου, καὶ χαιρετῶν
κατὰ τὸν κανόνισμόν, τῷ εἶπε.

— Πολίτα πρώτες Γύπτας, ιδού σημαία τὸν δόποιαν
ἐκμετίσασα εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Σκν-Ζεντζίνο θε-
νατιώσας τὸν σημαιοφόρον. Σας παρακαλῶ νὰ τὴν
δεχθῆτε ἐν ὄνόματι τῆς ἐννάτης ἡμιτετραρχίας τῆς
δόποιας ἀποτελῶ μέρος.

Η ἔξυπνος φυσιογνωμία τοῦ νέου αὐλητοῦ, ἡ λα-
χωνικὴ προσταγόρευσίς του, τὸ στρατιωτικὸν ὑρος του,
ἥρεσαν εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον.

— Τι θέλεις πρὸς ἀριθῆν τῆς ἀνδρείας σου, φίλε
μου; τὸν ἡρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— Ἐπειδὴ μὲν νομίζετε ἀξιον ἀμοιβῆς, ἀπήντησεν
δι αὐλητῆς, οὐα σᾶς, ζητήτω νὰ μὲν μεταλέστετε εἰς τὴν
φρουράν σας μὲν τὸν Βαθμόν μου.

— Διατί δὲν θέλεις νὰ μείνῃς εἰς τὸ σύνταγμά
σου; τῷ εἶπεν ὁ Ναπολέων, δὲν τὸ ἀγαπᾶς;

— Απ' ἔναντίς αὐτοῦ τὴν ἐννέτην ἡμιτετραρ-
χίαν ως κόρην ὁρθολμοῦ; ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ συντάγματα
ταῦτα δὲν ἀποτέλλονται συνεχῶς ως φρουρά εἰς τὰ
Παρίσια . . .

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὰ Παρίσια; διέκοψεν
ὁ Ναπολέων.

— Τὰ Παρίσια τὰ γνωρίζω ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλά
μου, ἔγεννήθην ἔκει. Δὲν εἶναι αὐτὴν ἡ αἰτία.

— Διατί λοιπόν;

— Ἐπειδὴ ἔχω ἔκει τὴν μητέρα μου, ἀπεκρίθη ἐρυ-
θριῶν δι νέος αὐλητῆς.

— Καλά, κάλλιστα, τέκνον μου ἀπήντησεν ὁ Να-

πολέων, θέλεις ἔλθη εἰς Παρίσια, θέλεις μετατεθῇ
εἰς τὴν φωνηράν μου ως αὐλητῆς. Ἀλλ' ἀν τοῦτο σὲ
χρεῖ, δὲν εἶναι δύως καὶ ἀρκετὸν διὰ τὴν δημοκρατίαν
ἡτις χρεωτεῖ νὰ ἀνταποίηῃ μεγαλοδώρως τοὺς γη-
ραιοὺς καὶ τοὺς νέους ὑπερχειρίστας της. Εὖν ὄνοματε
τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου, ἐξη-
κολούθησεν ὁ Ναπολέων ἀναλαμβάνων τὸν τόνον ἐκεί-
νον τῆς φωνῆς τὸν συγκενοῦντα τὰς κερδίας τῶν
στρατιωτῶν του, σοὶ ἀπονέμω, ἵωάννη Δουμπρέλ, ἵνα
αὐλόν τῆς τιμῆς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σρατηγέ μου, ἀπήντησεν δι αὐ-
λητῆς πιδῶ ἀπὸ τὴν χαράν του, θέλετε ἴδη, προχω-
ρούσης τῆς ήλικίας μου, διτις ἡ δημοκρατία δὲν ἐτίμη-
σεν ἔνα ἀχέριστον.

Οἱ Δουμπρέλ μετετέθη ἀμέσως εἰς τοὺς ἐπιλέκτους
τῆς φρουρᾶς ὡς αὐλητῆς, καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ λαὸς
τῶν Παρισίων ἔτρεχεν εἰς προϋπάντην τῆς θριαμ-
βίευτικῶς εἰτερομένης εἰς Παρίσια ἀνδρέας φρουρᾶς,
τὴν ὅποιαν διεκίνω ὁ Ναπολέων ὡνόματος φάλαγγα
ἐκ γραπτού.

Η μετὰ τῆς Αύστριας εἰρήνη εἶχεν ἥδη κλεισθῆ.
Φύλας εἰς Παρισίους δι αυμπρέλ ἔτρεξεν εἰς ἀν-
τίτησην τῆς μητρός του τὴν δόποιαν εἶδεν ὅχι πλέον
εἰς τὸ εύτελές διποριστεῖον της, ἀλλὰ εἰς ἓν ὥραιον
ἐργαστήριον μετερχομένην τὸ ἐμπόριον τῶν πτερῶν,
τῶν μαλλίων καὶ τῶν τριχῶν, διπερ καὶ πρὸ τῆς ἐπα-
ναστάσεως μετήρχετο. Οἱ νέοι αὐλητῆς μας ἡρώτησε
τὴν μητέρα του περὶ τῆς αἰφνιδίου ταύτης μεταβολῆς
τῆς καταστάσεως της, αὐτὴ δὲ τὸ ἀπήντησεν διτις
πρὸ δύω μηνῶν ἀγνωστοῖς τις ἥλθε καὶ τὴν ἔφερε
15000 φράγκα ἀπὸ μέρους ἑνὸς τῶν ὁρειτεῶν της,
ώς ἔλεγεν. Ἐχουσα δὲ νὰ λαμβάνῃ μεγάλας ποσότη-
τας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τοὺς φυγαδευθέντας κατὰ τὴν
ἐπανάστασιν, ἐδέχθη τὴν ποσότητα ταύτην καὶ ἀνέ-
λκε τὸ παλαιόν της ἐμπόριον ορθοθυμένη ἀπὸ τὰς
δύο θυγατέρες τὰς δόποιας μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ὑ-
πενδρύσῃ.

Οἱ Δουμπρέλ ἔβαθισθη εἰς σκέψεις. Μετ' ὀλίγον δὲ
χνιψώσκας τὴν κεφαλήν του εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του.

— Θέλω νὰ ἔχεικριώτω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην! ἔ-
χετε ἐδῶ πλησίον κανένα κάθαμαντοπάλην, κανένα χρυ-
σόχοον;

— Τὸ ἐργαστήριον μας γειτνιάζει μὲ ἓν τῶν καλη-
τέρων χρυσοχόων τῆς πρωτευούσης.

— Λοιπὸν πάγκαινε νὰ ἔκτιμησῃς τὸ δάκτυλον
τοῦτο, ἐπρότθεσεν δι νέος αὐλητῆς, τὸ δόποιον μὲ ἐδόθη
εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Η Κ. Δουμπρέλ μετέθη εἰς τοῦ χρυσοχόου καὶ με-
τὰ δόλιγχα λεπτὰ ἐπνηνῆθε λέγουσα πρὸ τὸν υἱόν της,

— Δὲν ἡπατήθην, δι ἀδάμακας οὗτος εἶναι ἐκ τῶν
πολυτιμωτέρων· δεξιεῖ 10,000 φράγκων. Άλλ' εἰπέ
μοι σὲ παρακαλῶ, ἐπρόσθεσεν δι μάτηρ μὲ ἀνησυχίαν,
πόθεν προέρχεται τὸ δάκτυλόν τουτοῦ;

— Μάτηρ, μὴν ἀνησυχεῖς, ἀπήντησεν δι αὐλητῆς. Ο
καλέμακας οὗτος προέρχεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν μὲ
τὰς 15,000 φράγκα.

Καὶ χωρὶς περιτέρω προσομίου δι αυμπρέλ ἐδιηγή-
θη εἰς τὴν μητέρα του καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς του τὸ
ἐπεισόδιον τῆς μάχης τοῦ Μαρέγκου μετὰ τοῦ κόμητος
Ρουπελέν, τὸ πῶς ἡρήθη νὰ λέγῃ τὸ χαρτοφυλάκιον

τευ συνταγματάρχου και πῶς αύτος τὸν ἔβισε νὰ δε-

χῇ τὸ δακτύλιον.

Ἐν τοσούτῳ τὸ ἐμπόριον τῆς Κ. Δουμπρέλ ἐπρό-
δευσεν, ή ὑπανθρεία και τὸν δύω θυγατέρων της ηὔσησε
τὴν οἰκιακὴν εὐτυχίαν· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Δουμπρέλ μ' ὅ-
λην τὴν μεταξὸλην τῆς τύχης δὲν ἡθέλησε νὰ παραι-
τήσῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

— Ἐγεννήθην, διὰ νὰ εἴμαι στρατιώτης, ἔλε-
γε πρὸς τὴν μητέρα του, ἀνετράφην μεταξὺ τῶν τυμ-
πάνων και τῶν δπλων. Διψῶ δόξαν, και θέλω ἔξ-
κολούθησε φέρων τὴν στρατιωτικὴν στολὴν. Εἶσο θε-
βαία, δὲν θέλω μείνει πάντοτε αὐλητής.

III.

“Η κατὰ τῆς Ρωσίας ἔκστρατεία.

Ο Ἰωάννης Δουμπρέλ εἶχεν εἰπεῖ ἀλήθειαν. Τὸ ἔτος
1802 μετετέθη ὡς στρατιώτης εἰς ἥνα λόγον ἐπιλέ-
κτων, τὸ 1803 ἦτον λοχίας, και τὸ 1805 ἐπανήρ-
χετο ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Αόουτρελίτζ φέρων τὰς
ἐπωμίδας τοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν πεζῶν ἐπιλέκτων τῆς
Αύτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Πρὸ ἐνὸς ἥδη ἔτους εἶχεν
ἀνταλάξει τὸν αὐλὸν τῆς τιμῆς μὲ τὸ παράσημον
τῆς λεγεῖνος τῆς τιμῆς.

Ο Δουμπρέλ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἔκστρατείας
τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Εἰς τὴν ἵεναν ἐπροβίσθετη
λοχαγὸς, εἰς τὸ Φρίδλανδ, ταγματάρχης τέλος τὸ
1809 ὁ Ναπολέων τὸν ἐπροβίσθετο συνταγματάρχην
ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Βαγγάρου, και τοῦ ἔδω-
κε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ 9 ἐλαφροῦ συντάγματος, τοῦ
πρότερον ἐννάτη ἡμιτετραχίᾳ ὀνομαζόμενου, ὃπου πρῶ
τον ὁ Δουμπρέλ εἶχεν ὑπερετήσει ὡς αὐλητής. Η
περίστασις αὕτη ἦτον ἐνδέξιος διὰ τὸν Δουμπρέλ, διὸν
ἔφενετο ἀνυπόμονος ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα
ὅτι ἦτον ἄξιος τοῦ διοικεῖν ἥνα τῶν ἀνδρειοτέρων συ-
ταγμάτων τοῦ Μεγάλου Σεργατοῦ.

“Η περίστασις αὕτη ἀνεφάνη μετ' ὀλίγον.

Κατὰ τὸ 1812, τὸ ἔννατον σύνταγμαδιετάχθι νὰ
ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ρω-
σίας ἔκστρατείαν. Εἰς τὴν ὑποχώρησιν τῆς Μόσχας
τὸ σύνταγμα τοῦτο προσέβαλε μὲ τόσην ὄρμὴν τοὺς
ἔχθρους ὥστε ἔβιασθετον νὰ ἀποσυρθῶσιν ἀν καὶ ἀνώ-
τεροι κατὰ τὰς δυνάμεις. Ο Δουμπρέλ ἐπληγώθη,
ἀλλὰ δὲν ἡθέλησε ν' ἀφῆσῃ τὸ πεδίον τῆς μάχης,
και ἔξκολούθησε διοικῶν τὸ σύνταγμά του ἥως ὅτου
ἔφεσαν εἰς Μόσχαν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἥρχισεν ἡ ἀξιομνησόνευτος
ἔκεινη και ἀπαίσιος ὑπεισθορά, καθ' ἣν ἡ Γαλλία,
ἐντὸς ὀλίγων ἑδομάδων, ἔχασε τὸ πυροβολικὸν της,
τὰς ἀποσκευάς της, 100,000 στρατιώτας, 60,000
ἴππους, και τὴν λαμπρότητα τὴν στέφουσαν μέχρι
τοῦδε τὰς ἀνικήτους σημαῖας της. Τὸ ὑπὸ τὸν Δουμ-
πρέλ 9 σύνταγμα ἐτέθη εἰς τὴν ὑπεισθοφλακήν, εἰς
τὴν θέσιν τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ και τῆς δόξης.

Εἰς τὸ διάπτημα τριῶν ἑδομάδων οἱ ἀτράπαιοι
οὗτοι στρατιῶται ἀνευ ἄρτου, γυμνοὶ, και σχεδὸν χω-
ρίς πολεμηρόδια ἀντεῖχον ἡμέραν και νύκτα κατὰ τῶν
προσοδοῶν τῶν Κοζάκων και τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων
τοῦ ἔχθρου. Ο Ἰωάννης Δουμπρέλ ἐπὶ κέφραλῆς πάν-
τοτε τῶν ἐπιλέκτων δὲν ἔπικεν ἐμψυχῶν τοὺς
στρατιώτας διὰ τοῦ παραδείγματός του. Όλοι

Φυλλάδιον 54, Τόμ. Γ'.

ὑπήκουον εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐθεώρουν
μᾶλλον ὡς πατέρα παρὰ ὡς ἀρχηγὸν, και ὅλοι ἀπέ-
θνησκον εἰς τὰς θέσεις των, τινὲς μὲν ἀπὸ τὸν σίδηρον
και τὸ πῦρ τῶν ἔχθρων, τινὲς δὲ ἀπὸ τὸν πεῖναν και
τὴν ἀδυναμίαν, και οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὸ ψῆφος.
Τέλος τὴν δεκάτην ἐννάτην ἡμέραν τῆς ὁπιτθοπορίας,
ἀπὸ τοὺς 2420 στρατιώτας τοὺς ἀποτελούντας τὸ
ώροιον τοῦτο σύνταγμα, εἶχον μείνει μόνον 130, και
οὗτοι ὡμοίαζον μᾶλλον σικάς παρὰ στρατιώτας.

Μ' ὅλην ταύτην τὴν σκληρὰν ἐλάττωσιν ὁ Δουμ-
πρέλ ἔξηκολούθησε ἐκπληρών τὰ χρέα του ἀλλὰ πλη-
σίον τοῦ Σμολένσκ, περικυκλωθεὶς ἀπὸ δόλοκληρον
ἔχθρων μοίραν, ἐντὸς ἐνὸς έλατου, ἐβιάσθη νὰ παρ-
θωῇ.

Οι Ῥωσοι εἶρερθησαν φιλανθρώπως πρὸς τοὺς αἰγ-
μαλώτους· και μετ' ὀλίγων ὡρῶν ἀνάπτωσιν τοὺς
διεύθυνον πρὸς τὴν Πετρούπολιν, τὴν δευτέραν ταύτην
πρωτεύουσαν τῆς Ῥωσίας.

Ο συνταγματάρχης Δουμπρέλ και διάφοροι ἀλλοι
στρατηγοὶ και ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ, ἀν και δυνά-
μενοι χάρις εἰς τὴν εὐγενή συνδρομὴν τῶν ἀξιωματικῶν
Ῥωσῶν, νὰ ἔξακολουθήσωσι τὸ ταξεδίδιν των μὲ
περισσότερων ἀνεσιν, ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσιν ἐπὶ κε-
ραφῆς τῶν δεκατισθέντων και ἀφοπλισθέντων στρα-
τιωτῶν των.

“Η πένθιμος αὕτη φάλαγξ ἔφθασεν εἰς Πετρούπολιν
τὴν μεσημβρίαν τῆς 23 Ιανουαρίου 1813.

Τὰ λείψανα 23 συνταγμάτων Γαλλικῶν παρετά-
χθησαν σιωπηλῶς ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Νεβᾶς, περι-
μένοντες ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὰς τοῦ διοικητοῦ τῆς
Πετρουπόλεως τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ διευθυνθῶσιν εἰς
ἐν τῶν προστείων ἢ τῶν πέριξ τῆς πρωτευούσης
χωρίων.

Αἴφνης εἰς ἴππους φέρων πολυτελῆ στολὴν θαλαμη-
πόλου ἔφθασεν ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Νεβᾶς ὅμοι μὲ
δύω ὑπασπιστὰς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πετρουπόλεως.

— Ο συνταγματάρχης Ἰωάννης Δουμπρέλ εύρισκε-
ται μεταξὺ ὑμῶν, κύριοι; εἶπε μεγαλοφόνως ὁ θαλα-
μηπόλος ἐνώπιον τῶν συνηθροισμένων Γάλλων ἀξιω-
ματικῶν.

— Εγώ εἴμαι, ἀπήντησεν ὁ Δουμπρέλ παρουσικ-
ζόμενος.

— Κύριε συνταγματάρχα, δείξατε εἰς τοὺς Κ.Κ.
ὑπασπιστὰς τοῦ διοικητοῦ τῆς Πετρουπόλεως τοὺς
στρατιώτας τοὺς ἀποτελούντας μέρος τοῦ συντάγματος
σας.

— Άλλ' ὅλοι αὗτοι οἱ στρατιώται, εἶπεν ὁ Δουμ-
πρέλ μετὰ μικρὸν δισαγμὸν, ἵσαν ἐκ τοῦ συντάγματος
μου... και οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπίστης, ἐπρόσθεσεν.

Ο θαλαμηπόλος εἶπε κρυφώς δίλγας λέξεις πρὸς
τοὺς ὑπασπιστάς.

— Τώρα, κύριε συνταγματάρχα ἀκολούθαστέ μοι.
— Οπου θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Δουμπρέλ.

Και ἀναβὰς ἐφ' ἵππου στολισμένου μεγαλοπρεπῶς
τὸνόποιον τῷ εἶχον φέρει, ἡκολούθησε τὸν θαλαμηπόλον.

Ἄφου διῆλθον διὰ ὅλων τῶν κρηπιδῶν τῆς Νεβᾶς ὁ
διδηγὸς ἐσταμάτησε εἰς τὸ τέλος τῆς ἀνατολικῆς
διώρυγος πλησίον τοῦ Παλατίου τοῦ Πετερούφ, και
ἐπένεντι λαμπροῦ τινος μεγάρου, εἶπὼν εἰς τὸν Κ.
Δουμπρέλ.

— ίδου ἐφθάσαμεν συνταγματάρχα, εἰς τὸ παλάτιον τῆς Κομησεῆς Κορμανόφ.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὴν γνωρίζω.

— Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σᾶς δώσω περιτέρω πληροφορίας. Ἡ Κ. Κορμανόφ θήτις σᾶς περιμένει, θέλει σᾶς ἐξηγήσεις, τι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε.

— Αἱ υπόκειμεν νομίζω ὅτι υπάρχει λάθος ἀλλὰ θέλομεν ίδει.

Καταβάς θεων ἀπὸ τὸν ἵππον του ἡκολούθησε τοὺς ἑλθόντας εἰς προϋπάντησιν του δύο ύπηρέτας οἵτινες τὸν ὠδηγησαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομητῆσης.

Τὸ δωμάτιον τῆς Κ. Κορμανόφ ἦτον ἀριστούργημα πολυτελείας καὶ κομψότητος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ πολυτελείας καὶ κομητικῶν, εἰκόνων, ἀγαλμάτων, ἀνθέων, ἀρωματικῶν, ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου βελουδίνου ἡ βασίλισσα τοῦ γοητευτικοῦ τούτου παλατίου.

Πᾶς ἄλλος παρὰ τὸν Δουμπρέλ θύσειν ἐκπλαγῆ εὑρισκόμενος ἀπέναντι τοσαύτης πολυτελείας, ἀπέναντι γυναικὸς τόσου ὥραίας. ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἀλητῆς στρατιώτης, ἐπροχώρησε σοθιάρως πρὸς τὴν Κ. Κορμανόφ, καὶ χαιρτρῶν μετὰ μεγίστης εὐγενείας καὶ χάριτος.

— Φοβοῦμαι, Κυρία, εἶπεν, μήπως ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου εἴναι ἀποτέλεσμα λάθους· ἀλλ' εὔπειθης εἰς τὰς διαταγὰς σας, θέλω αἰσθανθῆ μεγάλην λύπην τοῦ νὰ σᾶς ἀφήσω ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀνέλπιστον εύτυχίαν τοῦ νὰ σᾶς ίδω.

Οὐ ἐπιτίθεσις οὕτος ἔπαινος ἀπαγγελθεὶς μ' ὅλην τὴν στρατιωτικὴν εἰλικρίνειαν δὲν δυστρέστησε τὴν κόμησσαν.

— Πιστεύω, κύριε, ἀπήντησεν, δτὶ δὲν ἡτανθήν. Εἶσθε ὁ συνταγματάρχης Ιωάννης Δουμπρέλ, διοικητὴς τοῦ ἐννάτου ἐλαφροῦ συνταγματος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Εἰστε ὑμεῖς, ἐπρόσθεσεν ἡ κόμησσα, δτὶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαρέγκου συνελάθετε αἰχμάλωτον τὸν κόμητα Ρουπελέν συνταγματάρχην τῶν ἐπιλέκτων, καὶ τοῦ ἀπεδώκατε τὴν ἔλευθερίαν διὰ τὸ ἀπέλθη νὰ ἀπασθῇ τὴν θνήσκουσαν μητέρα του;

— Μάλιστα, κυρία, ἔλαβον τὴν εύτυχίαν, ἀπεκρίθη ὁ Δουμπρέλ, νὰ κάμω τὴν ἐκδούλευτην ταύτην εἰς τὸν κόμητα Ρουπελέν, καὶ τὸ δακτυλίδιον τοῦτο τὸ ὄποιον ποτὲ δὲν ἀπεχωρίσθην εἴναι τὸ πολύτιμυν δεῖγμα τῆς ἀναμνήσεως καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

— Γνωρίζω τὰ πάντα, ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Κορμανόφ· διὰ νὰ πεισθῆτε δτὶ ἡ ἐνταῦθα ἔφιξίς σας δὲν προέρχεται ἀπὸ λάθος, ὡς νομίζετε ἀπὸ μετριοφρούνην, ἀναγνώσκετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ ἀγαπητοῦ μου αὐταδέλφου, τοῦ κόμητος Ρουπελέν, τὴν ὄποιαν πρὸ δόκτων ἡμερῶν μοι ἐστείλεν ἀπὸ Βιέννην, ὅπου κατοικεῖ μετὰ τῆς οἰκογένειας του.

Ο συνταγματάρχης ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνω τὰ ἀκόλουθα.

— Ακριβή μου ἀδελφή.

— Τὴν στιγμὴν ταύτην μανθάνω τὰ δυστυχήσατα τὰ συνοδεύσαντα τὴν ὀπισθοπορείαν τοῦ ἐν Ρωσίᾳ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλω δτὶ τὰ φωστικὰ στρατεύματα θέλουσι συλλάθει πολλοὺς αἰχμάλωτους. Ἐνδόματε τοῦ Θεοῦ, ἀκριβή μου ἀδελφή, πληροφορήσου μετὰ προσοχῆς, καθόσσον οἱ αἰχμάλωτοι ἔρχονται εἰς Πετρούπολιν καὶ εἰς τὰς πέριξ ἐπαρ-

χίας, μήπως μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει ὁ συνταγματάρχης Ιωάννης Δουμπρέλ διοικητὴς τοῦ 9 ἐλαφροῦ πεζικοῦ συνταγματος τοῦ ἀποτελοῦντος μέρος τῆς ὀπισθοφυλακῆς. Ἐὰν ἡ τύχη τῶν δηλων προδώσει τὴν γενναιότητα τοῦ συνταγματος τούτου καὶ τοῦ ἀνδρεῖου στρατηγοῦ των, ἐὰν ὁ συνταγματάρχης Δουμπρέλ αἰχμάλωτος του, μήπως νὰ ἐλαφρώσῃς τὴν αἰχμάλωσίαν του. Δὲν ἐλημνήσεις δτὶ εἰς τὸν νέον αὐλητὴν Ιωάννην Δουμπρέλ τὸν σήμερον συνταγματάρχην, χρεωστῷ τὴν ταχείαν ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα μου, μετὰ τὴν ἀποτροπὴν παιον ἡμέραν τοῦ Μαρέγκου. Εὰν ἡδυνήθην διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ σώσω τὴν μητέρα μας ἀπὸ τὸν θάνατον, έὰν ἡδυνήθην νὰ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, σὲ φιλτάτη μου ἀδελφή, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μας, εἰς αὐτὸν καὶ μόνον χρεωστῷ δλας ταύτας τὰς εὐτυχίας, τὰς ὄποιας εἰσέτι δὲν ἡδυνήθην νὰ ἀνταποδώσω.

— Σὲ ἐπιφορτίζω ἐν μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ τὸ δέρος τοῦτο ἐλπίζω, θέλει ἀποκαταστῆσεις ἐλαφροῦ ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου. Εἶναι ἀξιον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας σου. Υγείανε φιλτάτη μου ἀδελφή· ἡ μητήρ σου καὶ ἐγὼ πὲ καταπαζόμεθα.

Κόμης Αλεξάνδρος Ρουπελέν.

— Βλέπεις, κύριε, εἶπεν ἡ Κ. Κορμανόφ, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσως δτὶ δὲν υπάρχει λάθος, καὶ δτὶ προγματικῶς εἰστε αἰχμάλωτός μου;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Δουμπρέλ, θαυμάζω τὴν ἀκάματον πρόνοιαν τοῦ κόμητος Ρουπελέν. Τὸν εὐγνωμονῶ διότι ἔξησφάλισε τὴν αἰχμάλωσίαν μου εἰς ἓν τόπον τὸν ὄποιον στολίζετε διὰ τῶν προτερημάτων καὶ τὸν κάλλους σας.

— Εννοεῖτε κάλλιστα, συνταγματάρχα, ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Κορμανόφ μη θέλουσα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κολακείας τοῦ Δουμπρέλ, δτὶ θεωρῶ ἐμαυτὴν συνυπόχρεον διὰ τὸ μέγα εὐεργέτημα τὸ ὄποιον ἐκάματε ἀλλοτε εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ δτὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς προτροπῆς του διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ χρέος τούτο. Ο διοικητὴς τῆς Πετρουπόλεως μ' ἔχοργηγε τὴν ἀδειαν τοῦ νὰ μείνετε ἐδῶ. Θέλετε λοιπὸν ἔχει τὴν πόλιν διὰ φυλακήν, καὶ τὴν οἰκίαν μου, ἐπρόσθετε μειδιώσα, διὰ εἰρήτην. Οι στρατιῶται σας θέλουσι τοποθετηθῆνες τὰς χωρία τὰς ὄποιας ἔχει περὶ τὴν Πετρούπολιν ὁ σύζυγός μου, κόμης Κορμανόφ· ἔστε ξέβαιος δτὶ θέλουσιν ἀπολαύσει πᾶσαν φιλανθρωπίαν καὶ περιποίησιν.

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Δουμπρέλ, δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Οι στρατιῶται μου δὲν θέλουσι λοιπὸν ὑπάρχει εἰς Σιηνίαν;

— Απ' ἐναντίας θέλουσιν εἰσθαι ὀλιγώτερον αἰχμάλωτοι· ἀπὸ ὑμᾶς, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα μὲ υφος σχεδὸν εἰρωνίαν.

— Η αἰχμαλωσία διὸ ὑμῶν καὶ πάρ ύμεν, Κυρία, εἴναι εὐτυχία ἐπίζηλος εἰς πάντα ἀνθρωπόν.

— Προσέξατε, συνταγματάρχα, ἀπήντησεν ἡ Κ. Κορμανόφ, δὲν ἔχω τόσα προτερήματα δασ φαντάζεσθε. Απ' ἐναντίας εἴμαι ιδιότροπος, παράξενος, εὐμετάλητος. Σήμερον πρὸ τῆς ἔλευσεως σας ημην περιχωρής, ἀμέριμνος, τώρα εἴμαι περίλυπος, σκεπτική.

— Καὶ ἡ χαρά σας καὶ ἡ λύπη σας, Κυρία,

έπανθλασθεν εύγενώς ὁ συνταγματάρχης θέλουσιν ἐπί-
στης μὲ εἶναι σεβασταῖς. Θέλω πασχῆσαι νὰ διαιωνίζω
τὴν πρώτην καὶ νὰ διασκεδάζω τὴν δευτέραν. Εἴασος
δοῦλος χρεωστεῖ νὰ κατεβάλῃ πᾶσαν προσοχὴν διὰ
νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν του.

— Ή φιλία σας, εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα διπερ
ἀπαιτῶ ἀπὸ ὑμᾶς συνταγματάρχα. Επιθυμῶ, ὡστε ἡ
μνήμη τῆς ἀδελφῆς τοῦ κόμητος Ρουπελέν νὰ κατέχῃ
τὴν αὐτὴν μὲ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ της θέσιν εἰς τὴν καρ-
δίαν σας, καὶ τὸ Μαρέγκον καὶ ἡ Πετρούπολις νὰ ἔνα:
εδιαίρετα εἰς τὴν μνήμην σας.

Οἱ ίωάννης Δουμπρέλ ἐφίλησε τὴν ὄποιαν τῷ ἔτειν
χείρα καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγκατεστάθη εἰς
τὸ παλάτιον τοῦ Κορμανόφ, συνεμερίσετο τὰς διὰ
σκεδάσεις, τὰς δυσαρεσκείας, τὰς σπουδὰς τῆς κομήτης
σας, καὶ παρουσιάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ὅλας τὰς συναν-
στροφάς, εἰς ὅλας τὰς ἀριστοκρατικὰς οἰκίας τῆς
Πετρουπόλεως, ὅσας ἡ ὑψηλὴ θέσις τῆς Κ. Κορμανόφ
τὴν ὑπερέσωνε νὰ ἐπισκέπτηται.

Η Ἐλισάβετ Ρουπελέν ἐνυμφεύθη εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς
ἡλικίας της τὸ Κόμητα Κορμανόφ ἔχοντα τότε ἡλι-
κίαν 60 ἑταῖν. Αὐτὸς ἦτον ὁ ἀγαθὸς τύπος τῶν
μπογιάρων ἐπὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, καὶ εἶχε διατη-
ρίσει τὰς παραδόσεις, τὰς προλήψεις, τὰς ἔξαις τῆς
γενεᾶς του, μὲ θρησκευτικὴν ἀκρίβειαν. Η μετά τῆς
Ἐλισάβετ συμβίωσίς του ἀπέβη εύτυχης, ὅσον ἡ δυ-
σαναλογία τῶν ἡλικιῶν τὸ ἐπέτρεπεν. Άλλα παρα-
τηρήσας πόσον αἱ ἔξαις του διέφερον τῶν ἔξων, νέας
γυναικὸς ἀνατραχείσης εἰς τὰς λαμπρὰς αἰθούσας τῆς
Βιέννης, ὁ γέρων κόμης Κορμανόφ ἀπεσύρθη εἰς μίαν
του ἐξοχὴν εἰς Φινλανδίαν, ἐμπιστευθεὶς εἰς τὴν ἀγά-
πην τῆς νέας συζύγου του τὴν διαφύλαξιν τῆς τιμῆς
καὶ τοῦ ἀκελλιδότου ὄνοματός του.

Η ωραία Θέλισάβετ ἐφάνη κατὰ πάντα ἀξία τῆς
τυφλῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὄποιαν τῇ; ἐδείκνυεν ὁ
σύζυγός της. Καὶ μολονότι παραδιδούμενης εἰς ὅλας
τὰς ἥδονάς πολυελοῦς ζωῆς, ποτὲ δὲν προτείνθη ἡ
διαγωγὴ της ἀπὸ τὴν κακολογίαν. Εἴαστον ἔτος η
Κ. Κορμανόφ μετέβαινεν εἰς Φινλανδίαν διεκμένουσα
παρὰ τῷ συζύγῳ της τρεῖς μῆνας, καὶ ἐπέστρεψεν
ἀκολούθως ἐπαναλαμβάνουσα εἰς Πετρούπολιν τὸν ἔρυ-
τῶν ἥδονῶν, τῶν ἕορτῶν, τῶν διασκεδάσεων της.

Οἵταν ὁ ίωάννης Δουμπρέλ ἐφθάσαν εἰς τὴν Πρω-
τεύουσαν τῆς Ρωσίας, ἡ Θέλισάβετ μόλις πρὸ ἐνὸς
μηνὸς εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Φινλανδίαν.

Η Θέλισάβετ Κορμανόφ δὲν ἔμεινεν ἀναίσθητος εἰς
τὰ μεγάλα προτερήματα τοῦ Γάλλου αξιωματικοῦ. Οἱ
ἰωάννης Δουμπρέλ ἤκολούθη πανταχοῦ, ὡς σκιά, τὴν
ώραιαν Ἐλισάβετ, καὶ οἱ δύω ὄμοι, χωρὶς νὰ τὸ
παρατηρήσωσι, ἔθετον ἐν τῇ ἀθώᾳ σχέσει των, τὰς
βάσεις αἰσθήματος τρυφερωτέρου. Άλλ' ἡ ἀρετὴ ἀμ-
φοτέρων δὲν εἶχε μετρήσει τὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ τοῦ
πιεπασμένου μὲ ἄνθη, ὅστις ὑπεσκάπτετο πρὸ τῶν
ποδῶν των.

Ο συνταγματάρχης ἐσκέπτετο ἐνίστεις τῆς σιγήνης
τῆς γυντὸς νὰ κόψῃ τὸν ψρόδιον τοῦτον δεσμὸν καὶ
νὰ ἀνηκτήσῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν. ἡτυχίαν του, δέσαν
κατὰ τοὺς τελευταῖους μῆνας; τοῦ 1813 ἐφθάσαν αἴρ-
γνης ἡ λυπηρὰ εἰδῆσις τῆς ὀπισθοπορίας τοῦ Ναπο-
λέοντος πρὸς τὸν Ἕνιον. Μεριλήθη λαϊπὼν αἴρη τὴν ιμπροσθόφυλκά του Γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ ὁ Αὔτο-

πιρίστατιν ταύτην διὰ νὰ διεκποιώτηρε εἰς τὴν Κε-
Κορμανόφ τὰ αἰσθήματά του, τοὺς φόβους του καὶ
τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ τύχῃ συγγνώμης
ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὄποιαν δὲν ἤδυνατο νὰ ἀγαπήσῃ
περισσότερου ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

— Κυρία, τὴν εἶπε μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ διάστημα
ἐνὸς ἔτους μὲ ἐκάμετε νὰ λησμονήσω τὰς στιγμὰς τὰς
ὄποιας διάγω μαχρὰν τῆς πατρίδος μου. Άλλὰ μαν-
θάνω ἡδη διεπιδρούμην ἐπαπειλεῖ τὴν Γαλλίαν,
μανθάνω διεπιδρούμην τὰ δριά μας κατεπατήθησαν ἵσως ἀπὸ
τὸν συμμαχικὸν στρατόν. Εἰς τὴν κοίτημον ταύτην
περίστασιν ἡ ψυχή μου πρέπει νὰ λησμονήσῃ τοὺς
μυστικοὺς δεσμοὺς, οἵτινες μὲ συνδέουν μὲ τὸν τόπον
τῆς αιγαλωσίας μου, καὶ διού χάρις εἰς ὑμᾶς εὑρον
ὅτας εύτυχές εἰς θυντὸς μόλις δύναται νὰ ἐλπίσῃ.
Κυρία, εἴμαι Γάλλος, εἴμαι στρατιώτης. Συμπληρώ-
σατε τὰς ἀγαθοεργίας σας κατορθώνουσα διὰ τῆς ἐπιρ-
ρόης σας νὰ μὲ ἀνταλλάξετε. Η θέσις μου εἶναι ἐν
μέσῳ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ ἡ σπάθη μου πρέπει νὰ
λάμψῃ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος . . . Εἴμαι
εύτυχης, Κυρία, διὰ τὴν . . . φιλίαν σας, ἀλλὰ πι-
στεύω διεπιδέλχομαι παύσει τοῦ μὲ τιμῆστε ἐάν
ἡδελον προτιμήσει τὴν ἐνταῦθα εὐχάριστον ζωὴν ἀπὸ
τοὺς κινδύνους ὃσους μέλλω νὰ διατείχω διὰ νὰ ὑπη-
ροτήσω τὸν Αὐτοκράτορά μου καὶ νὰ σώσω τὴν πα-
τρίδα μου.

Αἱ εὐγενεῖς καρδίαι εὐκόλως συνεννοοῦνται. Η Κ.
Κορμανόφ συγχινηθεῖσα ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ
τὸν τρόπον τοῦ συνταγματάρχου Δουμπρέλ ἡτένισεν
ἐπ' αὐτοῦ ὁρθαλμούς πλήρεις σιωπηλῆς τρυφερότητος
καὶ τῷ ἀπεκρίθη.

— Ακριβέ μου συνταγματάρχε, η τιμὴ σου καὶ ἡ
δόξα σου μὲ εἶναι πολύτιμοι. Επεσλάβον τὴν ἐπιθυ-
μίαν σου, καὶ οἱ ἐν τῇ Αἴγα Φίλοι μου εἶξεπλήρωσαν
τὰς ἔγχας μας. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχες ἡδη ἀνταλ-
λαχῆν, καὶ ίδού ἡ ἀναγγέλλουσα τοῦτο ἐπιστολὴ τοῦ
ὑπουργοῦ, ἡδης συνοδεύει τὸ ἀναγκαῖον δικτυάτοιν
μέγχο τῶν δρίων τῆς Γαλλίας. Αναχώρησον λοιπὸν
καὶ σπεῖσον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος σου· ἀλλ'
ἐν τῷ μέσῳ τῶν δσων θέλεις ὑποστῆ κινδύνων, ἐνθυμοῦ
διεπέρησες ἐνταῦθα φίλην μερίστην φροντίδα λαμβά-
νουσαν περὶ τῆς τύχης σου.

Εἰς τὴν ἔκρρωτην τοτούτων εὐγενῶν καὶ τρυφερῶν
αἰσθημάτων, ὁ Δουμπρέλ δὲν ἤδυνθη νὰ κρατηθῇ,
ἄλλα διφθεῖς; εἰς τοὺς πόδας τῆς Κ. Κορμανόφ.

— Ελισάβετ, τῇ εἶπε, μετὰ τὴν μπτέρα μου καὶ
τὸν πατρίδαν μου, σὺ εἶσαι τὸ προτριέλεστον δι
ἔμει ἀντικείμενον. Καύσοντας τὴν ἔξουσιολόγησίν μου τὴν
ὄποιαν δὲν ἡδελον σὲ κάμει ἐάν ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθῆ-
κον δὲν μὲ ἔδιαζον νὰ φυγωρήσω. Σὲ ἀγαπῶ ὡς
δύναται νὰ ἀγαπήσῃ εἰλικοῖνής ψυχή. Οὐδένων δὲ
διεπέταις ἀλλη δέν θέλει μερισθῆ τὴν πάθλουσαν ταύτην
διεσάρθησαν μου.

Τὰ τοῦ ταξιδίου ταχέως ἡτοιμάζεθησαν. Ο Δου-
μπρέλ ἐπεθύμησε νὰ συντέλη τὴν κακῶς ὑποκρυπτομένην
λύπην τῆς Κ. Κορμανόφ.

Τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἐκ Πετρουπόλεως ἀνα-
γρήσην του ἐφθάσαν ὁ Δουμπρέλ εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ Ρήνου
λειόντος πρὸς τὸν Ἕνιον. Μεριλήθη λαϊπὼν αἴρη τὴν ιμπρο-

κράτωρ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν ἑνὸς τῶν ἀρ-εἰς τὰς ὅλιγας ἔκεινας γραμμὰς τὰς ὅποιας ἀπεύθυνεν
χαιωτέρων καὶ καλητέρων συνταγμάτων.

III.

Τὸ Στρατοδικεῖον.

Οἱ Ἰωάννης Δουμπρέλ ἐδοξάσθη εἰς τὴν ἐκγραφεῖαν τοῦ 1814. Εἰς τὴν μάχην τῆς Κραύνης εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀριεράν πτέρυγα μετὰ τοῦ συντάγματός του, ἐνοχλούμενος ὑπερβολικά ἀπὸ ἐν κανονοστάσιον Πρωσσικὸν τὸ ὄποιον τοὺς κατεκεραυνούσθει. Οἱ Δουμπρέλ σχηματίζει ἐκ τῶν στρατιωτῶν του μικρὰν φάλαγγα, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς της, καὶ ὥρμᾶ ὡς ἀστράπη ἐπὶ τῶν ἔχθρῶν τοὺς ὄποιους κατασφάξας καρφώνει τὰ πυρόβολα. Τὸ ἀνδραγάθημα τοῦτο ἀντεμέφθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐπροέβασθη ἀμέσως στρατηγὸς καὶ ταξίαρχος τῆς Λεγεώνος τῆς τιμῆς, καὶ ὁ Ναπολέων δίδων εἰς αὐτὸν τὴν διοίκησιν μιᾶς μοίρας, τῷ εἶπεν ἐνώπιον ὅλων τῶν ἐπιτελῶν του.

— Στρατηγὲ πρὸ καιροῦ γνωρίζουμεθα.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντυσεν ὁ Δουμπρέλ, εἰς τὸ Μαρέγγον ἦμην αὐλητής, καὶ μὲν ἀπενείματε ἔτα αὐλῶν τῆς τιμῆς.

Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Φοντενεμπλὼ, ὁ Δουμπρέλ ἐνδιμισεν ὅτι ἡτον πλέον καιρὸς νὰ κρεμάσῃ εἰς τὴν πατρικὴν ἔτιαν τὴν σπάθην του ἀνωφελὴ ἥδη σύταν εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Ἀπεσύρθη λοιπὸν πλησίον τῆς γραίας μητρός του ἐνασχολούμενος εἰς τὰ οἰκιακά του καὶ γράφων συνεχῶς εἰς τὴν Κ. Κορμανόφ, κατὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς Πετρούπολιν ὑόσχεσίν του.

Ἄλλα τὸ ἔτος δὲν εἶχε παρέλθη καὶ ὁ Ναπολέων ἐπανήλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Οἱ Δουμπρέλ δὲν εἶχε τίποτε ὑποσχεθῆ εἰς τὴν νέαν Κυβέρνησιν μήτε εἶχε δώσει τὸν ὄρχον εἰς τὸν Λαυδοβίκον ΙΗ'. Δὲν ἐδίσασε λοιπὸν νὰ προσφέρῃ καὶ πάλιν τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν Ναπολέοντα, δοτις τὸν διώρισεν εἰς Βανδέαν, εἰς τὸν ὑπὸ τὸν ἀντιστράτηγον Τραϊέτο σῶμα.

Μετ' ὀλίγον διὰ τῶν συνετῶν μέτρων τῶν δύνων στρατηγῶν αἱ δυτικαὶ ἐπαρχίαι τῆς Γαλλίας καθητύχασαν, καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρτῶν τῆς Βανδέας εἶχον ἥδη ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς στρατηγοὺς τοῦ Ναπολέοντος ὅτι προθύμως ἥθελον συμπράξει μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν Εύρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἐὰν οἱ σύμμαχοι συνελάμβανον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διαμελίσσωσι τὴν Γαλλίαν, ὅταν ἡ ἀπάσιος εἰδησις τοῦ Βατερόλο ἀντῆχησεν εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Αουδοβίκος ὁ ΙΗ' παρασυρόμενος ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τῶν ἔχθρῶν τῆς πατρίδος ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδόν του διὰ στρατοδικείων, καὶ δι' ἐπάκτων ἐπιτροπῶν. Οἱ Λαμπεδούσερ, ὁ Νέυ, ὁ Κλωζέλ, ὁ Δρυότ, ὁ Καμπρόν, ὁ Ερλόν καὶ ὁ Τραϊέτ τὸ ἄνθος τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ συνελήφθησαν καὶ απτύχθησαν ἐνώπιον δικαστῶν ἀδυνάτων, προκατηλημένων, ἢ διεφθαρμένων.

Οἱ στρατηγοὶ Δουμπρέλ συνεμείοσθη τὴν τύχην τοῦ ἀρχηγοῦ του Τραϊέτο. Συλληφθεὶς ἐσύρθη ἐνώπιον τοῦ στρατοδικείου καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἄλλα ποὺν ὑπάγη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἥθελησε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὰ δύνω μόνα πρόσωπα τὰ ὅποια ἦγαπε, τὴν γραίαν μητέρα του καὶ τὴν Κ. Κορμανόφ. Τὰς ἔγραψε λοιπὸν, καὶ ἡ καρδία του διεχύθη

εἰς τὰς ὅλιγας ἔκεινας γραμμὰς τὰς ὅποιας ἀπεύθυνεν ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου εἰς τὰς δύνω ἀγαπητῶν του γυναικας.

Ἐμεινεν ἔπειτα θυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμοὺς του, ὅταν ἄθρωπός τις περιτυλιγμένος εἰς πλατύν μανύδαν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου ἔφθασεν; ἥρώτησε μὲ σταθερότητα ὁ στρατηγός· εἴμαι ἔτοιμος.

— Οχι τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τῆς ἐλευθερίας σου, ἀπήντυσεν ὁ θαλαμηπόλος τῆς Κ. Κορμανόφ, ὅστις ῥίψας τὸν μανδύαν του, ἐνεφανίσθη εἰς τὰ ὅμματα του Δουμπρέλ.

— Τί ἀκούω, ιθάνοβιτζ, ἔτηγήσου. . .

— Δὲν εἶναι καιρὸς ἔτηγήσεων. Άς ὀφεληθῶμεν ἀπὸ τὸ ὄποιον σᾶς φέρω διαβατήριον εἰς ὄνομα τοῦ Κόμητος Ρουπελέν καὶ ἂς σπεύσωμεν διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι.

Πᾶσας ἀπάντησις ἡτον περιττή. Οἱ Δουμπρέλ ἥκολούθησε τὸν ιθάνοβιτζ διέβησαν ἀκολύτως τὰς θύρας τῆς φυλακῆς καὶ ἐρρίφθησαν ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις ἔφευγε μὲ ταχύτητα ἀνέμου.

Διῆλθαν τὴν Γαλλίαν χωρὶς νὰ σταματήσωσι καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ διμιήσωσιν. Εἰς μάτην ὁ στρατηγὸς ἀπέτεινε ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ὄδηγόν του.

— Στρατηγέ μου, δὲν εἶναι εἰστεί καιρὸς συνδιαλέξεων. Οὖταν αἱ Ἀλπεις μείνωσι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Γαλλίας τότε θέλω ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.

Οὖταν ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Βασιλέως τῆς Σαρδηνίας ὁ ιθάνοβιτζ τοῦ ἔξηγήσεως τὰ διατρέχοντα. Οἱ κόμης Ρουπελέν, τῷ εἶπεν, ἔμαθεν εἰς Βιέννην τὴν δίκην σας καὶ ἀμέσως μὲ ἔστειλεν εἰς Γαλλίαν μὲ χρήματα καὶ μὲ ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς σημαντικοτέρους ἀρχηγοὺς τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπέτυχον, ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ χρυσός. Πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων ἔξηγόρασαν τὴν ζωὴν σας Κ. Δουμπρέλ. Οἱ ιθάνοβιτζ ἔχει διαταγὴν νὰ σᾶς δηγήσῃ εἰς ἀσφαλῆ τόπον.

— Άλλ' ἀφίσατε, φάίνεται τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κ. Κορμανόφ, ἥρώτησεν ὁ στρατηγὸς, ἀφοῦ διατρίβετε εἰς Βιέννην.

— Η Κ. Κορμανόφ, ἀπήντυσεν ὁ θαλαμηπόλος, δὲν κατοικεῖ πλέον εἰς Πετρούπολιν μετέβη εἰς Βιέννην ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς γηρείας της, καὶ τὴν παρηκολούθησα.

— Εἶχήρευσεν; εἶπεν ὁ Δουμπρέλ μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησί του.

— Μάλιστα ἔχήρευσεν, εἶπε ψυχρῶς ὁ ιθάνοβιτζ, «Η εἰδησις αὕτη ἔβιβε τὸν Δουμπρέλ εἰς τόσους συλλογισμοὺς, ὡστε δὲν ἤνοιξε πλέον τὸ στόμα του.

Εἶχον ἥδη ἤμεσεις εἰς τὴν Λομβαρδίαν, καὶ ἐπλησίαζον εἰς μεγάλην πεδιάδα εἰς τῆς ὄποιας τὰ ἀκρα δύο χωρία ἀνεφάνοντο μεταξὺ τῶν ἀμπελῶνων καὶ τῶν πλουσίων λειχαδίων.

— Γνωρίζεις τὸν τόπον τοῦτον, στρατηγὲ; ἥρώτησεν ὁ ιθάνοβιτζ.

— Εἶναι ἡ πεδιάς τοῦ Μαρέγκου, ἐφώναξεν ὁ Δουμπρέλ σκιρτήσας ἀπὸ χαράν.

— Μάλιστα, ἀπήντυσεν ὁ θαλαμηπόλος,

— Καὶ ποῦ μὲ ὄδηγεις;

— Εἰς τὸ χωρίον Σάν-Ζουλιάνο,

Μετὰ μιαν ὥραν ἐμβῆκαν εἰς τὸ χωρίον.

‘Η ἀμάξια τοῦ στρατηγοῦ ἐσαμάτησεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σάν-Ζουλιάνο, γέμουσαν ἀπό χωρικοὺς στολισμένους ὡς εἰς ἑορτήν. Ὁ στρατηγὸς κατέβη εἰς τὴν πύλην τῆς ἐκκλησίας ὅπου διάφορα ἀντικείμενα προσέβαθλον τὴν ὅρασίν του. Κατ’ ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦτον ὄνειρον... . Εἶδεν ἐν πρώτοις τὴν μητέρα του, ἔπειτα τὸν Κόμητα Ρουπελὲν ἐν στολῇ στρατηγοῦ Αὐστριακοῦ, καὶ τὴν Κ. Κορμανόφ μὲν ἔνδυμα νεονύμφου.

Οἱ Δουμπρέλ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του καὶ ἔπειτα τοῦ Κόμητος Ρουπελέν καὶ ἔχαιρέτησε τὴν Κ. Κορμανόφ μὲν ἔνδυμα... γλυκύτατον.

— Στρατηγὲ, τῷ εἶπεν ὁ κόμης Ρουπελέν, πρὸ δέκα πέντε ἡμέρας εἰς τὸν τόπον τούτον μὲν ἀπέδωκας εἰς τὴν μητέρα μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου. Σήμερον δὲ ἀποδίδω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μητέρα σου, ἀλλ’ ὅχι καὶ εἰς τὴν ἀχάριστον πατρίδα σου... . Θίλεις ἔλθει μεθ’ ἡμῶν εἰς Μάντουαν τῆς ὁποίας εἰμαι ὁ διοικητής, καὶ θέλομεν ζῆσει δρῦς ὡς ἀδελφοῦ, ὡς στρατιώταις οἵτινες ἀν καὶ πολεμήσαντες κατ’ ἀλλήλων δὲν ἔπαισαν ἀγαπώμενοι... .

— Αγαπώμενοι διὰ ήσου, διέκοψεν ὁ Δουμπρέλ ῥιφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κόμητος Ρουπελέν. Άλλ’ ἐν τοσούτῳ ἐπεόσθεσεν ὁ Δουμπρέλ αὐτοὶ οἱ στολισμένοι χωρικοί, τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ εἰς τὸ τέμενος τοῦ ναοῦ καιούμενα θυμιάματα, ὁ προχωρῶν σεΐδομενος οὗτος ἵερεὺς, ἢ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ζωγραφισμένη χαρά, τὶ σημαίνουσιν;

— Πρῶτον ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδόν σου φίλε μου στρατηγὲ, καὶ ἀκολούθως τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου Ἐλειτάβετ, οἵτινες μέλλουν νὰ τελεσθῶσι τὸν στιγμὴν ταῦτην. Εδυνάμεθα νὰ ἔχλεξωμεν καλητέραν ἡμέραν;

— Ή Ἐλισαβή... ἡ κυρία, ὑπανδρεύεται, εἶπεν ὁ Δουμπρέλ, κεραυνόπληγκτος· καὶ... μὲ... ποῖον... ; πρώτησε τρέμων.

— Μὲ τὸν αὐλητὴν τοῦ Μαρέγχου, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Ρουπελέν.

Μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν, ὁ στρατηγὸς Δουμπρέλ, μετὰ τῆς νέας συζύγου του τῆς Ιελισάβετ Κορμανόφ, ἀνεχώρησαν διὰ Μάντουαν, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν κόμητα Ρουπελέν καὶ ἀπὸ τὴν Κ. Δουμπρέλ, δῶν λαμπρὸν κατάλυμα τοῖς εἰχε ἐτοιμασθῆ διὰ τῶν φροντίδων τοῦ Ἱεάνοβιτζ. Ὁ στρατηγὸς Δουμπρέλ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ, ἐπισκεπτόμενος κατὰ τοὺς ἔξ μηνας τοῦ θέρους μετὰ τῆς συζύγου του τὰ ἀπέραντα τεῖχα τὰ ὅποια εἶχεν ἀφῆσει ὁ κόμης Κορμανόφ εἰς τὴν χώραν του, ἐν τῇ Φινλανδίᾳ, καὶ ἐν διαφόροις τῆς Ρωσίας ἐπαρχίαις. Τὸ εὔδαιμον τοῦτο ἀνδρόγυνον ἔμενεν δλήγας ἑδομάδας εἰς Πετρούπολιν καὶ Βιέννην, καὶ ἐπανήρχετο εἰς Μάντουαν διὰ νὰ συμερισθῇ μετὰ τοῦ κόμητος Ρουπελέν τὴν οἰκιακὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας ἦτον αὐτὸς δ θεμελιωτής.

Οἱ Ιωάννης Δουμπρέλ ἔζησεν εἴκοσι ἔτη εἰς τὴν Ιταλίαν τὴν ὁποίαν ἔθεωρε ὡς ἀλλήν πατρίδα του, καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1836.

Αὐλητὴς εἰς τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ στρατηγὸς εἰς τὸ 35, οἱ Ιωάννης Δουμπρέλ ἦτον ὁ τύπος τῆς στρατιωτικῆς ἀρετῆς, οἵτις ἐμπνεούμενη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν

θερλαν, ὑψοῦται καὶ ἀναβαίνει διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τόλμης εἰς τὰ ἀγώτατα στρατιωτικὰ ἀξιώματα.

Ο ἔξεντελισμὸς τῆς Γαλλίας διεκινδύνευσε τὴν Ζωήν του ὁ ἔρως μιᾶς γυναικὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἐνδεικνυμένου τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὸν δῆμιον. Διατὰ ὁ Νέος καὶ τόσα ἄλλα θύματα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων περιστάσεων νὰ μὴν ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὰ προσφερθέντα μέσα τῆς σωτηρίας; Ή Γαλλία δὲν ἥθελε κλαίει καὶ σημέρον εἰσέτι ἐπὶ τοῦ κενοταφείου τοῦ περικλειντος τὴν κόνιν τῶν ἐνδοξοτέρων, τῶν ἀνδρειοτέρων στρατιωτῶν της!

(Εκ τοῦ Γαλλ.).

ΠΥΡΠΟΛΗΤΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΠΥΡΓΟΥ.

Ὕποκωφός τις θύριος φωνῶν τῶν ὑπὸ τὰς οἰκίας συνθροισμένων. θύμιον, ἡ ἐμφάνισις νυκτερινῶν ἐνδυμάτων εἰς τὰ παράθυρα, ἀνδρες καὶ γυναικες τρέχοντες ἐν ἀπάξια καὶ ἀνησυχίᾳ, ἢν θέαμα μοναδικὸν καὶ περίεργον περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἑσπέρας εἰς τὰς ἀγυιὰς τοῦ Λονδίνου, μάλιστα δὲ πρὸς ξένον μόλις ψελλίζοντα τὴν γλώσσαν τῶν κατοίκων, καὶ ιδόντα πάντας αὐτοὺς σοβαρῶς καὶ ἡσύχως θαδίζοντας, ἀνευ γειρονομιῶν καὶ διαγκωνισμῶν, ἀκολοθοῦντας τὰ πεζοδόμια μετὰ τὰξεως καὶ ἡσυχίας ἀγνώστου σχεδὸν παρὰ τοῖς Παρισινοῖς.

Ἐκθαμβώσεις πρώτης διαβάτας τινάς πλὴν δὲν ἔλαβον παρ’ αὐτῶν εἰμὴ Εραχείας καὶ ἀλλοκότους ἀποχρήσεις, οἵτινες ἥχησαν εἰς τὸ ἀγύμναστον εὗς μου ὡς ὀλοφυρμοὶ μᾶλλον ἡ φωναὶ ἀνθρώπων ἀποκρινούμενων.

Μόνος καὶ σιωπηλὸς ἀκολούθους τὸ πλήθος, ἀλλὰ μετ’ ὀλίγον ἐλέπων ὄδους τινας διασταυρουμένας, ἡθελησαν νὰ συντέμω τὴν πορείαν μου, καὶ ἔφθασα εἰς τὰς ἑσπατιάς ἀδιεξόδου τινος ὄδου ὑπὸ κιγκλίδων κλεισμένης, δι’ ὃν διέκρινε τὶς τὸν Τάμεσιν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὅποιου ἔκυμάτει λάμψις τις πύρινος. Εἶχον ἐνώπιον μου τὰς οἰκοδομὰς docks (London-docks), καὶ πρὸς τὰ δεξιά τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου. Κατ’ ἑκείνην τὴν στιγμὴν ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν λεξεων firs, tower, τὰς ὁποίας χωρὶς νὰ ἔννοω, ἥκουν ἐπανηλειμμένως, ἐστράφην καὶ εἶδον τὸν πύργον τοῦ Λονδίνου πλήρη φλογῶν.

Άλλ’ ἡ έσοδα τῶν φλογῶν δὲν ἦτο τὸ πρὸς τὸν ποταμὸν πλησιεστέρων τῶν οἰκοδομῶν μέρος: θίεν διὰ νὰ ἰδω τὴν συμφορὴν καθ’ ὅλας οὕτης τὰς συνεπείας, καὶ νὰ γίνω μάρτυς τῆς προόδου αὐτῆς, ἢτον ἀνάγκη νὰ διασῶ. πρῶτον γέφυράν τινα καὶ νὰ κάμω μικρὸν ἐλιγμὸν, κινδυνεύων ὅμως νὰ γίνω θῦμα τοῦ έισαιού χειμάρρου τοῦ πλήθους, χυνομένου πρὸς τὴν ἀρχόπολιν. Άλλὰ καταπληγθεὶς ἐκ τοῦ μεγαλοπρέπούς καὶ οὕτως εἰπεῖν σεβασμού έκείνου θεάματος, τοῦ ταῦτον ἀπροσδοκήτως παρουσιασθέντος ἐνώπιον μου, ἔμενον προσηλωμένος ἐπὶ τῶν κιγκλίδων, ἀρκούμενος νὰ δέλεπω μαρκάρθεν καὶ ἐκ τῶν πέριξ τὴν πυρκαϊάν, τῆς ὁποίας ἡ ἐκ τοῦ μέρους ἔκείνου θέα φρικώδη τινά παρεῖχε μεγαλοπρέπειαν. Ο λευκὸς τετράπλευρος πύργος, τὸ ἀρχαιότατον τῆς οἰκοδομῆς ταύτης μέρος, ἐργον Γουλιέλμου τοῦ Κατάκτητου, αἰωρεῖτο σκοτεινὸς καὶ ἄγριος μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ διακαοῦς οὐτοφανῶν. Τὰ πασάθυρα καὶ αἱ κιγκλίδες αὐτοῦ ἔχουματιζόντο ἀλληλοιδιαδόχως ὑπὸ αἵματωδῶν καὶ ὑπεξάνθηματων ἀγτακαλάσσεων, ἐνῷ ὑπεράνω αὐτῶν

παρεῖχε μεγαλοπρέπειαν. Ο λευκὸς τετράπλευρος πύργος, τὸ ἀρχαιότατον τῆς οἰκοδομῆς ταύτης μέρος, ἐργον Γουλιέλμου τοῦ Κατάκτητου, αἰωρεῖτο σκοτεινὸς καὶ ἄγριος μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ διακαοῦς οὐτοφανῶν. Τὰ πασάθυρα καὶ αἱ κιγκλίδες αὐτοῦ ἔχουματιζόντο ἀλληλοιδιαδόχως ὑπὸ αἵματωδῶν καὶ ὑπεξάνθηματων ἀγτακαλάσσεων, ἐνῷ ὑπεράνω αὐτῶν